

РЕШЕНИЕ

№ 3894

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1447** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания/ЗАНН/, .

Образувано е по касационна жалба от К. П. Т. от [населено място] срещу решение № 76 от 10.01.2022 г., постановено по административнонаказателно дело № 13900/2021 г. от Софийски районен съд, 116-ти състав. С него е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 19-4332-023222 от 08.11.2019 г. на началник група към СДВР - Отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП на жалбоподателя за нарушение по чл.21, ал.1 от Закона за движението по пътищата/ЗДвП/е наложено административно наказание „глоба” в размер на 750 лева и наказание „лишаване от правоуправление на МПС” за срок от три месеца.

С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Според касатора били нарушени процесуалните правила, въведени с Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата /Наредбата/ и Инструкцията № 8121з-479 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейността по контрол на пътното движение /Инструкцията/, които в редакцията си към датата на извършване на нарушението /18.10.2019 г./ не допусkali в случаите на

осъществяване на контрол с мобилно АТСС във време на движение нарушителите да бъдат спирани. В хода на производството не били събрани доказателства за създадена непосредствена опасност за движението. Счита за неправилен и извода на съда относно установяване годността на техническото средство, с което е измерена скоростта. Намира, че посочено в АУАН и НП място на извършване на нарушението е неправилно определено. По тези съображения иска обжалваното решение да бъде отменено, като съдът се произнесе по същество, при което да отмени и оспореното наказателно постановление. Претендира и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – СДВР – Отдел „Пътна полиция” не се ангажира със становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неправилност на обжалваното решение. Счита, че касационната жалба е основателна. Настоящият касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение районният съд е потвърдил оспореното пред него наказателно постановление. За да постанови този резултат, от фактическа страна е приел, че на 18.10.2019 г. в 10.10 ч. жалбоподателят К. П. Т. управлявал лек автомобил „М. Ц 300” с рег. № 231М703, регистриран на Д. Л. Х., като се движел в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. До № 28 при ограничение на скоростта от 50 км/ч, важащо за населено място, автомобилът бил засечен да се движи със 110 км/ч, като е приспаднал толеранс от 3% във връзка с допустима грешка за измерване на скорост и същата била зачетена като 107 км/ч. Нарушението било установено с техническо средство – мобилна система за видеонаблюдение TFR1-M № 613, записваща дата, час, място, скорост и регистрационен номер. На същото място се намирал и автопатрул на ОПП-СДВР в състав: свидетелят В. А. – мл. автоконтрольор и Г. П.. Същите преценили, че водачът с движението си с висока скорост е създавал предпоставки за настъпване на ПТП и имало условия да бъде спрял, поради което му подали сигнал със стоп-палка, образец на МВР, на който сигнал жалбоподателят спрял. На К. Т. бил съставен АУАН на място от свидетеля А.. В него като нарушена правна норма бил посочен чл.21, ал.1 във вр. с чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП. Актът бил връчен срещу подпис на лицето, същото не направило възражения, като такива не били постъпили до издаване на НП.

Съдът е установил също, че въз основа на така съставения АУАН от началник група към СДВР - Отдел „Пътна полиция”, упълномощен със заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. е било издадено и оспореното наказателно постановление, с което на К. П. Т. за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 750 лева и наказание „лишаване от правоуправление на МПС” за срок от три месеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът от правна страна е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, в законоустановения срок и при изясняване самоличността на извършителя. Точната скорост на превозното средство – 107 км/ч с приспаднал толеранс от 3% в полза на водача, при ограничение за населено място 50 км/ч и мястото на установяване на нарушението били установени с помощта

на изправно техническо средство. С това били изяснени относимите обстоятелства. При съставянето на АУАН и при издаването на наказателното постановление не били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Същите съдържали правилната правна квалификация, която напълно отговаряла на деянието, както и останалите реквизити в съответствие с изискванията на ЗАНН.

За неоснователно съдът е приел възражението, че неправилно лицето е било спряно непосредствено след извършване на нарушението. Съдът подробно е обсъдил цитираните от жалбоподателя разпоредби от Инструкцията и Наредбата, като е стигнал до извод, че същите не забраняват на органите за контрол на движението да спират водачи превишили скоростта, нито пък санкционирането им на място.

Обжалваното решение е правилно.

Безспорно е по делото, че на посочените в АУАН и НП дата и час жалбоподателят К. Т. е управлявал лек автомобил /категория В/ в границите на [населено място], като в протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система /АТСС/ с рег.№ 4332р-39570/18.10.2019 г. изрично е отбелязано мястото на осъществяване на видеоконтрола – [населено място], [улица]. Съгласно чл.21, ал.1 от ЗДвП при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство от категория В е забранено да превишава скоростта от 50 km/h в рамките на населено място. Доколкото ал.2 на цитирания законов текст предвижда, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак, съдът е установил като безспорно и обстоятелството, че знак за ограничение на скоростта в посочения пътен участък не е имало, поради което правилно е и възприетото, че движението в отсечката, в която е констатирано нарушението, е ограничено със скорост до 50 км/ч.

Неоснователно в касационната жалба се твърди като неправилно определено в АУАН и НП мястото на извършване на нарушението. Този довод е бил изложен и пред въззивния съд, който е направил подробно описание на конкретния пътен участък и е анализирал посоката на движение в него, като е стигнал до обосноваван извод, че от описаното в АУАН и НП се получава ясна представа, както за посоката на измерване на скоростта, така и за посоката на движение на автомобила, като така описано мястото на нарушението в пълна степен давало възможност на наказаното лице да разбере възприетата от административнонаказващия орган фактическа обстановка.

Основното възражение в жалбата касае въпроса предвидена ли е възможност в релевантната към момента на извършване на нарушението правна уредба нарушителят да бъде спиран от контролните органи и да му бъде съставен АУАН на място. Касаторът се позовава на чл.92 от Инструкцията, съгласно който текст в относимата му редакция, в случаите на осъществяване на контрол с мобилно АТСС, работещо на място /какъвто е и настоящият случай/, нарушителите не се спират, а след сваляне на информацията от АТСС се предприемат действия за реализиране на административнонаказателната отговорност за извършеното нарушение. Изречение второ на този текст обаче допуска спиране на място в случаите, когато с поведението си водачът създава непосредствена опасност за останалите участници в движението. Във връзка с това разрешение касаторът твърди като нарушение на административнопроизводствените правила и липсата на доказателства, че е създал посочената в инструкцията опасност. Настоящият съдебен състав счита, че управляването на ППС със скорост повече от два пъти по-висока от разрешената в рамките на населено място създава висок риск и представлява потенциална опасност

да застраши останалите участници в движението. Основателни са възраженията на касатора за характера на цитираната инструкция. Същата действително представлява подзаконен нормативен акт. Независимо от правния ѝ характер обаче, както вече беше отбелязано чл.92, изр.2, изрично създава възможност на контролните органи в случай на създадена непосредствена опасност за останалите участници в движението да спрат нарушителя на място, каквито, както вече беше казано, са били обстоятелствата. Освен това тази преценка е предоставена изцяло на органа. След като я е направил и е спрял нарушителя напълно логично е да бъде съставен и АУАН на място. Следва да се отбележи също, че и Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. не забранява на служителите на МВР да спират водачите и да ангажират отговорността им за управление на МПС с превишена скорост, както правилно е приел и районният съд.

Подробни мотиви съдът е развил и по отношение възражението на оспорващия относно изправността на техническото средство, с което е измерена скоростта на управлявания от него автомобил при установяване на нарушението. Тези мотиви напълно се споделят от настоящата инстанция, поради което не следва да се преповтарят. Относно възражението в касационната жалба за наличие на разминаване в номера на техническото средство, отбелязан в протокола за последваща проверка на мобилна система за видеоконтрол като 613/12 и в протокола за използване на АТСС, посочен като 613, съдът намира, че подобно разминаване не може да се причисли към категорията пороци, които да се отразят на законосъобразността на процесното НП. Очевидно се касае до едно и също устройство, което може да се индивидуализира само под № 613, като добавянето на допълнителни цифри след наклонена черта не го променя.

Доколкото предвиденият в чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП размер на глобата, според който текст водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване над 50 km/h - с глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв., наложената глоба в случая в размер на 750 лв. е под установения от закона минимум.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд – София град,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 76 от 10.01.2022 г., постановено по административнонаказателно дело № 13900/2021 г. от Софийски районен съд, 116-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

